

Gf.IV.30.146/2018/4.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Veres András ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME., Cg..., adószám: ...) felperesnek -, a dr. Bánkuti Gábor ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME.) alperes ellen tagkizárás iránt indított perében az Egri Törvényszék 2018. március 9. napján meghozott 4.G.20.348/2017/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. számon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az alperes a felperes egyik tagja. A perindításkor hatályos, 2016. április 6-án módosított és egységes szerkezetbe foglalt alapszabálya szerint a felperes célja a tagjai által folytatott mezőgazdasági, őstermelői tevékenység koordinálása, integrálása, a szövetkezet tagjai részére mezőgazdasági szolgáltatás nyújtása.

Az alapszabály 2.8.3. és 2.8.5. pontjai szerint „az igazgatóság kizárhatja azt a tagot, aki - neki felróható módon

- a) a szövetkezet érdekeit sértő, vagy veszélyeztető magatartást tanúsít, vagy
- b) a tagsági jogviszonyból eredő kötelezettségeinek - 8 naptári nap időtartamon belül - felszólítás ellenére nem tesz eleget.

A tag kizárása iránti kereset megindításához az igazgatóság legalább kétharmados szótöbbséggel meghozott határozata szükséges.

A kizárás okait megjelölő keresetet az igazgatóság határozatának meghozatalától számított 15 napos jogvesztő határidőn belül kell megindítani."

Az alapszabály - a III. pontja alatt szabályozott, a szövetkezet szervezetére és működésére vonatkozó rendelkezéseket tartalmazó - 3.2. f) pontja alapján „a közgyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik az alapszabályban meghatározott esetekben a tag kizárása, illetőleg a tagot kizáró határozat felülvizsgálata, ..."

A felperes igazgatóságának az elnöke 2016. július 19-én meghozott „felhívás tagsági jogviszonyból eredő kötelezettsége teljesítésére" tárgyú levelével felszólította az alperest, hogy az általa (is) elfogadott alapszabályban foglalt kötelezettségének 8 napon belül tegyen eleget. Ehhez vegye fel a felperessel a kapcsolatot haszonbérleti vagy integrációs szerződés megkötése céljából a **TELEPÜLÉS**¹on, **TELEPÜLÉS**²en, illetőleg **TELEPÜLÉS**³en található mezőgazdasági földterületeinek vonatkozásában. Előzetesen figyelmeztette arra is, hogy ha ennek nem tesz eleget, a felperes haladéktalanul kezdeményezi a kizárását.

Az alperes a felhívásban foglaltaknak nem tett eleget, ezért a felperes igazgatósága 2016. november 2. napján a következő határozatot hozta:

„14/2016. számú Igazgatósági Határozat:

A **FELPERES** Igazgatósága egyhangúlag elfogadja, hogy ALPERES (ALPERES CÍME) szövetkezeti tag a **FELPERES** tagjai közül kizárásra kerüljön az alapszabály 2.8.3. a) és b) pontjába is ütköző magatartásának tanúsítása miatt.

Az Igazgatóság felhatalmazza K.J.-t, mint az igazgatóság elnökét, hogy a B.J. tag kizárása iránti kereset megindítása érdekében eljárjon, és az ahhoz szükséges jognyilatkozatokat megtegye.

Határidő: 2016. november 17.

Felelős: K.J. elnök"

A felperes 2016. november 16. napján .../1. számon előterjesztett keresetlevelében azt kérte, hogy a bíróság az alperest zárja ki a felperesből és kötelezze perköltsége megfizetésére.

A keresetlevelében arra hivatkozott, hogy az alperessel 2005. szeptember 1. napján kötött haszonbérleti szerződés 2015. december 31. napján megszűnt. Ezt követően az alperes - tagsági kötelezettségét megsértve - nem kötött újabb haszonbérleti szerződést és az ő integrálása mellett nem végez mezőgazdasági őstermelői tevékenységet sem. Ez a mulasztása pedig az alapszabály 2.2., 2.6.1. a) és d) pontjaiba ütközik.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes azért nem tudta haszonbérbe venni T.I. és L.J.J. földterületeinek meghatározott hányadát, mert az alperes előhaszonbérleti jogával élt. Ez a magatartása súlyosan pedig sérti a szövetkezet gazdasági érdekeit, a kizárása emiatt indokolt.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségében történő marasztalását kérte.

Vitatta, hogy fennállnak a kizárása alapjául megjelölt feltételek. Állította, hogy a felperessel mindenben együttműködött, sőt a kilépése mellett döntött, ezért érthetetlen, hogy a felperes miért indított vele szemben kizárás iránti pert.

Hangsúlyozta, hogy a felperes állításával szemben kifejezetten a földterületei integrálása mellett kívánt őstermelői tevékenységet végezni, ezt a felperessel közölte is. A felperes több tagja is ilyen módon tesz eleget az alapszabályban írt kötelezettségének, ezért a kizárása alapjául szolgáló feltételek nem állnak fenn.

Kiemelte, hogy az alapszabály nem pontosan határozza meg a tagok kötelezettségeit. Nem tartalmazza a haszonbérbeadás feltételeit, ezért a felperesnek az ezzel kapcsolatos hivatkozásai nem vehetők figyelembe.

Állította, hogy azért sem állnak fenn a kizárásának a feltételei, mert az alapszabály 2.8.4. pontja és a 3.2. f) pontja ellentétesen szabályozza a tagkizárást, ugyanis az igazgatóság és a közgyűlés hatáskörébe is utalja a kizárásról való döntést. „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:360. §-ának (2) bekezdése alapján pedig a kizárásáról az igazgatóság nem dönthetett, ezért hiányzik a kereset jogalapja.

Utóbb arra is hivatkozott, a felperes valótlanul állítja, hogy nem használja a földjeit. A .../21., .../2., .../7. és .../5 hrsz. alatti ingatlanokban lévő illetőségei ugyanis a felperes használatában vannak.

A felperes a peres eljárás során bejelentette, hogy 2017. május 23. napján közgyűlést tartott, amelyen a 10/2017. számú határozattal az igazgatóság 14/2016. számú határozatát és a perindítást jóváhagyták.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt az alperes perköltségének a megfizetésére.

A döntését azzal indokolta, hogy a Ptk. 3:360. §-ának (1)-(2) bekezdései alapján a szövetkezeti tag kizárásáról a közgyűlésnek kell döntenie az összes tag legalább kétharmados szótöbbséggel meghozott határozatával. Ettől a rendelkezéstől a felperes az alapszabályában nem térhet el. A szövetkezet ügyvezetését ellátó igazgatóságban ugyanis az igazgatóság tagjai mint ügyvezetők működnek és nem mint a szövetkezet tagjai. Ezért az alapszabálynak a tag kizárása iránti perindításáról szóló döntésnek az igazgatóság hatáskörébe utalása a Ptk. 3:360. §-ának (2) bekezdésébe ütközik.

Ezen túlmenően - álláspontja szerint - a hatáskör átruházás hátrányosan érinti, illetve korlátozza a tagnak a közgyűlésen gyakorolható, a Ptk. 3:337. §-ában biztosított indítványtételi és szavazati jogát is.

Kiemelte, hogy a felperes alapszabályának a kizárás kérdésére vonatkozó rendelkezései [a 2.8.3., illetve 3.2. f) pont] egymásnak ellentmondanak, emiatt megfelelően nem is alkalmazhatóak, így az alperes kizárására a Ptk. rendelkezései irányadóak.

Az igazgatóság jogszabályba és részben alapszabályba ütköző határozatát pedig utóbb nem „legitimálja” a 2017. május 23. napján hozott 10/2017. számú közgyűlési határozat.

A kizárás alapjául szolgáló okokkal összefüggésben rámutatott, hogy az alperes alapszabályából nem állapítható meg pontosan, hogy a szövetkezet tagjainak milyen közigazgatási vagy egyéb területen belül elhelyezkedő ingatlanait kell a felperes részére haszonbérbe adni vagy a szövetkezet integrálása mellett megművelni. Az alapszabály hiányossága miatt pedig a tag kötelezettségszegése nem ítéltető meg.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását, az alperes kizárását, első-, másodfokú perköltségében való marasztalását, másodlagosan annak eljárási szabálysértés, míg harmadlagosan a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű megismétlése miatti hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Állította, hogy a felperes alapszabályának az a rendelkezése, hogy a tag kizárásáról való döntést az igazgatóság hatáskörébe utalja, nem sérti a Ptk. 3:360. §-át. Az attól való eltérésre a Ptk. 3:4. §-a (3) bekezdésének a)-b) pontjaiban foglalt rendelkezések lehetőséget adnak. A kisebbség érdekeit nem sérti, ha az igazgatóság dönt a perindítástól, az igazgatóság ugyanis nem magáról a kizárásról, hanem csupán a kizárás iránti eljárás megindításáról határozhat. Az alperes a peres eljárásban megfelelően gyakorolhatja a jogait, a bírósági eljárás garanciát jelent.

Kiemelte, hogy az alapszabály jogszabályba ütközése csak a felperessel szemben indult törvényességi felülvizsgálati eljárásban, vagy „A cégnyilvánosságról és a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 65. §-a alapján a változásbejegyző végzés hatályon kívül helyezése iránti perben vizsgálható. Az alapszabály

rendelkezéseinek jogszabályba ütközése iránt azonban sem az ügyészség, sem más érdekelt személy nem indított peres, illetve egyéb eljárást, így az elsőfokú bíróság a hatáskörén túlterjeszkedve vizsgálta az alapszabály jogszabályba ütközését.

Hangsúlyozta, hogy a Ptk. hatálybalépéséig „A szövetkezetéről” szóló 2006. évi X. törvénynek (a továbbiakban: Sztv.) a tag kizárásáról rendelkező 63. §-ának (1) bekezdése is a szövetkezet igazgatóságának a hatáskörébe utalta az arról való döntést. A Ptk. ezt csupán annyiban változtatta meg, hogy már nem a kizárásról kell dönten, hanem arról, hogy a tag kizárása iránt indítanak-e pert. A felperes alapszabálya - a Ptk.-ra való áttéréssel - ezt a dogmatikai változást vezette át az alapszabályán.

Álláspontja szerint a tag kizárása iránti per megindításáról hozott határozatnak nem kell részletesen tartalmaznia, hogy miért kerül sor a tag kizárására.

Hangsúlyozta, hogy a kizárás alapjául szolgáló okról azért nem kell rendelkeznie az alapszabályában, mert azt egyéb jogszabályok (a 2013. évi CXXII. törvény és a 2013. évi CCXII. törvény) részletesen tartalmazzák.

Állította, hogy az alapszabályának rendelkezései etekintetben nem pontatlanok, az átruházott hatáskört a közgyűlés bármikor magához vonhatja. A felperes nagy létszámú tagsággal rendelkezik, a közgyűlésnek a tag kizárásáról való döntés miatti összehívása nagyfokú koordinációt igényel, a tagságtól pedig nem várható el, hogy havonta ülésezzen.

Fenntartotta azt az állítást, hogy megállapíthatóak az alperes kizárásának a feltételei, mivel a szövetkezet érdekeit súlyosan sértő magatartást tanúsít. Köztük ugyanis nincs érvényes és hatályos haszonbérleti szerződés vagy integrációs szerződés semmilyen földterület vonatkozásában sem.

Az alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

Az ítéletátlának „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletátl a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához releváns tények és körülmények tekintetében a peres felek bizonyítási indítványának megfelelően - eljárási szabálysértés nélkül - folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást helyesen állapította meg és érdemben helytálló jogi következtetésre jutott. Az ítéletátl a döntése indokait azonban részben pontosítja és kiegészíti a következőkkel:

Az ítéletátlának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes keresetének elbírálása körében az elsőfokú bíróság megalapozottan vizsgálta-e és állapította-e meg, hogy a felperes alapszabályának a tag kizárására vonatkozó rendelkezései a Ptk. 3:360. §-ának (1)-(2) bekezdéseiben foglaltakba ütköznek.

A Ptk. a Harmadik Könyve XVIII. Címében újraszabályozta az Sztv. 63. §-ának a tag kizárására vonatkozó rendelkezéseit. A szövetkezeti tag kizárása - a Ptk. alapján - lényegében a gazdasági társaságok tagjainak kizárására vonatkozó szabályai szerint történik a szövetkezetekre vonatkozó szabályozás eltérő rendelkezései mellett (a szövetkezetekben mindenkinek egyenlő szavazata van,

és a tagi felelősség eltérő szabályozása miatt nem kell rendelkezni a tagsági jogviszony felfüggesztése alatt keletkezett kötelezettségeikért való helytállásról).

Erre utalnak a Ctv. 71/A. §-ának (1)-(7) bekezdései is, amelyek a gazdasági társaság és a szövetkezet tagjának kizárása iránti per részletszabályairól azonosan rendelkeznek. A Ctv. 71/A. §-a azonban azt nem határozza meg, hogy a tag kizárásáról az adott jogi személy szervei közül kinek kell döntenie. A Ctv. 71/A. §-ának (7) bekezdése azt írja elő, hogy a perindítás elhatározó társasági, szövetkezeti határozat bírósági felülvizsgálata iránt - bár külön per nem indítható - annak jogsértő voltára a kizárási perben az alperes hivatkozhat.

Az ítéletábra megállapítása szerint a Ctv.-nek ez a rendelkezése azt jelenti, hogy nem csak a jogi személy határozatainak bírósági felülvizsgálata iránti perben van lehetősége a bíróságnak arra, hogy azt vizsgálja, hogy a létesítő okirat egyes rendelkezései jogszabályba ütköznek-e vagy sem. Ebbe beletartozik annak vizsgálata is, hogy a felperes alapszabálya a Ptk. 3:4. §-a (3) bekezdésének b) pontjában foglalt rendelkezésbe ütközik-e.

A Ptk. 3:4. §-ának (2) bekezdése a jogi személyek magánautonómiáját teszi főszabállyá. A jogi személyek tagjai a jogi személy létesítésének ténye mellett szabadon dönthetnek a jogi személyre vonatkozó szabályok megállapításáról és ennek keretében a jogszabályi rendelkezésektől eltérhetnek. Az eltérést megengedő szabályozás azonban nem korlátlan. A Ptk. egy általános „tiltó normán” keresztül normatív módon meghatározza, hogy milyen esetekben nem kívánja megengedni a feleknek az eltérő szabályozást. Ennek kereteit és tartalmát a Ptk. 3:4. §-a (3) bekezdésének b) pontja adja meg, védendő érdekként megjelölve a jogi személy hitelezőinek, munkavállalóinak vagy a tagok kisebbségének jogait nyilvánvalóan sértő vagy a jogi személyek törvényes működése feletti felügyelet érvényesülését akadályozó létesítő okirati rendelkezéseket. A Ptk. ennek vizsgálatát nem korlátozza a nyilvántartásba vételi és változásbejegyzési eljárásra, arra akár a tag kizárása iránti perben is sor kerülhet.

Ennélfogva az ítéletábra megállapítása szerint - helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy vizsgálhatja a felperes létesítő okiratának a hatáskör átruházásra vonatkozó rendelkezéseit, illetve hogy annak érvénytelen rendelkezésére jog nem alapítható. Az érvénytelenség miatt bár a felperes döntéshozatali eljárása a létesítő okiratban foglaltaknak megfelel, azonban az az alapján történő eljárás, illetve döntéshozatal mégsem lehet jogszerű, ha a létesítő okirat tartalma jogszabályba ütközik. Emiatt az ítéletábra vizsgálta, hogy helytállóan jutott-e az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes alapszabályának a kizárásra vonatkozó rendelkezései a Ptk. 3:4. §-a (3) bekezdésének b) pontjában foglaltakba ütköznek-e.

[Hasonlóképpen foglalt állást a Kúria elnöke által felállított új Ptk. tanácsadó testület is a létesítő okirat tartalmának a Ptk. 3:4. §-ának (3) bekezdésébe ütközésének vizsgálata tárgyában a Ptk. 3:37. §-ának (1) bekezdése alapján indított perekben és a társasházi jogviták egyes eljárási és anyagi jogi kérdéseinek vizsgálatára alakult joggyakorlat-elemző csoport tevékenységéről készült összefoglaló vélemény is (III.6. kérdés).]

Az eldöntendő kérdés az volt, hogy a Ptk. Harmadik Könyvében, a szövetkezetekre vonatkozó szabályozás értelmében a felperes az alapszabályában eltérhet-e a Ptk. 3:360. §-ának a tag kizárását szabályozó rendelkezéseitől.

Az ítéletábra megállapítása szerint a felhatalmazó rendelkezés alapján az eltérés lehetősége fennáll. A kizárásról való döntéshozatali eljárás ugyanis a tag és a jogi személy közötti jogviszonyra, illetve

belső szervezeti működési viszonyra vonatkozik [Ptk. 3:4. § (2) bekezdése szerinti feltétel], és nincs az eltérést egyedileg tiltó szabály. A Ptk. nem tartalmaz a Ptk. 3:4. §-a (3) bekezdésének a) pontja szerinti rendelkezést, a szövetkezeti tag kizárását szabályozó rendelkezésektől való eltérés semmisségét nem mondja ki. A vizsgálat következő lépcsője az, hogy az eltérés sérti-e a hitelezők, munkavállalók, a kisebbség nyilvánvaló jogait vagy akadályozza-e a felperes törvényes működése feletti felügyelet érvényesülését.

A Ptk. 3:4. §-a (4) bekezdésének b) pontjában meghatározott személyi kör és feltételek közül egyedül a kisebbség joga az, amely e vonatkozásban értelmezhető.

Az ítéltábla megállapítása szerint a tag kizárására vonatkozó hatáskörök megosztása során a Ptk. szabályaitól a tagok az alapszabályban eltérhetnek, a hatáskör - tiltó rendelkezés hiányában - szabadon telepíthető; ennek korlátját a kisebbségi jogok sérelmét megakadályozó rendelkezések jelentik. Bár a nyilvántartó bíróságnak is vizsgálnia kell azt, hogy meghatározott hatáskörök kielégítik-e az elvárást vagy sem, a fentiekben kifejtettek szerint ez a peres eljárásokban is vizsgálendő (vizsgálható).

[Így foglalt állást a Civilisztikai Kollégiumvezetők 2015. május 18-19. napján tartott Országos Tanácskozása is az egyesületeknél a hatáskör átruházás kérdésében (Emlékeztető IX.10. pont, Kúriai Döntések 2015. 7. szám 772-776. oldal). Az egyesületeknél a szövetkezetekhez hasonlóan - nem a vagyoni hozzájárulás arányában illeti meg a tagokat a szavazati jog, illetve a tagsági jogok gyakorlásának szabályozása is hasonló. Kiemeli az ítéltábla, hogy „A civil szervezetek és a cégek nyilvántartásával összefüggő eljárások módosításáról és gyakorlásáról” szóló 2016. évi CLXXIX. törvénnyel módosított Ptk. 3:70. §-ának (1) bekezdésében már nem is jelöli meg a kizárásra jogosult szervezetet (korábban a közgyűlést tartalmazta ez a rendelkezés)].

Ezért nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a szövetkezeteknél a kizárásról való per megindításáról való döntés iránti eljárás nem utalható más szerv hatáskörébe, az igazgatóságot az alapszabály nem hatalmazhatja fel a tag kizárásáról való döntésre.

Egyetért azonban az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azokkal a megállapításaival, hogy ha az arra jogosult szerv dönt a szövetkezet tagjának kizárásáról az alapszabályban a tisztességes eljárást biztosító szabályokat is meg kell határoznia. Ez magában foglalja, hogy az érintett tag számára biztosítani kell - függetlenül attól, hogy ki gyakorolja ezt a hatáskört - azokat a jogokat, amelyeket a Ptk. 3:337. §-a a közgyűlésen biztosít a tagnak. Ide tartozik az indítvány és a nyilatkozattételi jogosultság. A tag alatt - az eltérés szempontjából - minden esetben érteni kell a kisebbséget, mivel a Ptk. e vonatkozásban nem határozza meg a kisebbség fogalmát.

A felperes alapszabálya a kizárási eljárás részletszabályairól nem tartalmaz rendelkezéseket, a tag meghallgatása nélkül is hozható a kizárásához szükséges perindításról döntés. Ezeket a jogait nem „pótolja”, hogy a peres eljárás kontradiktórius. Mindezek eredményeként - az ítéltábla megállapítása szerint - a felperes alapszabályának a tag kizárására vonatkozó rendelkezései - emiatt és nem a hatáskör átruházása okán - a Ptk. 3:4. §-a (3) bekezdésének b) pontjába ütköznek.

Kiemeli az ítéltábla, hogy önmagában az alapszabálynak a 2.8.3., illetve 3.2. f) pontja közötti „eltérése” azért nem teszi az alapszabályt jogszabálysértővé, mert nem rendelkezik arról, hogy az alapszabály alapján milyen esetekben zárhatja ki a közgyűlés a tagot, illetve a tagot kizáró határozat felülvizsgálatáról sem szól, így a 3.2. pont nem is kerülhet alkalmazásra.

Az ítéltábla megállapítása szerint bár az igazgatóságnak a tag kizárásáról hozott 14/2016. számú határozata a felperes létesítő okirata érvénytelen rendelkezésének megfelel, azonban az utóbbi a Ptk. 3:4. §-a (2) bekezdésének b) pontjába ütközik, ezért az a Ctv. 71/A. §-ának (7) bekezdése alapján jogsértő. Jogsértő határozat alapján pedig nem kerülhet sor az alperes kizárására.

Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a felperes alaptalanul sérelmezte az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a peres eljárás során kell a konkrét kizárási okokat megjelölnie. A Ctv. 71/A. §-ának (6) bekezdése alapján ugyanis a felperes a perben a perindítást elhatározó szövetkezeti határozatban foglaltakon kívül a perben már más kizárási okra nem hivatkozhat. Konkrét kizárási okot pedig az igazgatóság határozata - ahogyan helyesen utalt is erre az elsőfokú bíróság - nem tartalmazott.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre is, hogy a felperes részközgyűlésének 2017. május 23. napján hozott 10/2017. számú határozata nem vehető figyelembe, annak ugyanis a Ctv. 30. §-ának (4) bekezdése alapján nincs visszamenőleges hatálya.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla - a fentiekben írt indokolásbeli pontosítással és kiegészítéssel - az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét (ügyvédi munkadíj és fellebbezési illeték) az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján maga köteles viselni.

Az alperesnek pedig a másodfokú eljárásban perköltsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának nem kellett határoznia.

Debrecen, 2018. június 5.

. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Dzsula Marianna s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró